

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

ערש"ק פרשת כי תבוא תשע"ג שנה ג' גליון 104
לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון – 050-4145482,
ניתן לקבל את העלון במייל chagitben@neto.net.il

הנושא: על ידי נשמה יתירה זוכה לאור הגנוז

מכל מלאכתו", וזוהי מצוות לא תעשה "שמור את יום השבת לקדשו". והשניה, פעולה חיובית – מנוחה, לא רק שאין לעבוד אלא גם ציווי לנוח "וינח ביום השביעי", "מה היה העולם חסר? מנוחה, באת שבת באת מנוחה" (בר"י י, ט). והיא מצות עשה "זכור את יום השבת לקדשו", ועל ידה ממשיך על עצמו נשמה יתירה.

באה התורה בהשוואתה את שמירת שבת ליציאתנו מעבדות מצרים, לגלות לנו, שבשביל לקיים את חלק ה"שמור" – שלא לעבור על איסורי שבת, יש ללמוד מהעבדות במצרים, כשם שבמצרים עשינו כפי שציוו לנו אדוננו המצריים, אף בשבת קודש יש לעשות כפי שנצטוינו על ידי האדון בורא עולם.

אולם עבור קיום חלק ה"זכור" של שבת, לא די בקיום רצון ה' ביום השבת, אלא יש לצפות ולהשתוקק לקדושת שבת קודש בששת ימי המעשה, וכפי שפירש הרה"ק האמרי חיים מויז'ניץ זי"ע את מה שאומרים בתפילת ההושענות: "יושבת וממתנת עד כלות השבת", שלכאורה הוא תמוה, וכי איזה אדם ממתין שתצא כבר שבת? אלא הכוונה, יושבת וממתנת עד כלות הנפש אל השבת קודש שתיכנס.

ההכנה לשבת קודש הוא תנאי להרגיש את קדושת השבת והשגת הנשמה היתירה. ומבלעדי הכנה ראויה במשך ששת ימי המעשה, אי אפשר להיכנס אל יום השבת, הגם שקדושת שבת היא קביעא קיימא (ביצה יז) ואורות גבוהים ונשגבים מושפעים ממרומים בשבת קודש, אך על האדם

"תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל" (כ"ח, מ"ז)

בספר אגרא דכלה מפרש מהו "תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב", שרומז כאן על חסרון בעונג שבת, כי "תחת אשר" האותיות שאחרי המילה אשר הן: שבת.

וצריך להבין, מדוע חסרון בעונג שבת מביא לעונש חמור כל כך של צ"ח קללות?

הפסוק בפרשת ואתחנן (וי"א, י"ד) אומר: "זכרת כי עבד היית בארץ מצרים, ויוציאך ה' אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה. על כן ציוך ה' אלהיך לעשות את יום השבת".

מתבאר מן הכתוב, כי יש שייכות בין שחרורנו מעבדות מצרים לשמירת השבת, אולם הזכרת יציאת מצרים נאמרה רק בדברות אחרונות בהן נאמר לשון "שמור", ולא בדברות הראשונות בהן נאמר לשון "זכור".

וכתב בספה"ק שפת אמת (ואתחנן תרנ"א) להסביר את ההבדל בין הציווי של "זכור את יום השבת" לציווי של "שמור את יום השבת": השבת הוא שביתה ממלאכה והוא בחינת תיקון הגוף, להיות בן חורין מהתקשרות בהבלי עולם וזה בחינת שמור, וזכור הוא בחינת "עשה טוב", והוא המשכת נשמה יתירה בשבת וכו'. ע"כ.

מתבאר כי בשמירת השבת יש שתי מצוות: האחת, פעולה של שלילה ציווי ואזהרה לא לעשות מלאכה "וישבות וכו'

להוסיף הכנה דיליה כדי שיוכל להרגיש באפס מה את אור קדושת השבת, ויהא כלי מוכן לקבל את השפעת הקדושה.

וכפי שמפרש האמרי חיים מויוז'ניץ זי"ע את הפסוק ויקהל ל"ה, ג' "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת". אי אפשר להבעיר את אש קדושת השבת ביום השבת גופא, אלא "ששת ימים תעשה מלאכה" יעמוד בכל ששת הימים לקדש את עצמו, ואזי יום השביעי יהא קודש – יוכל לקבל את מתנת השבת.

ולכן נקראת השבת: "חמדת ימים אותו קראת", לרמז, ככל שהאדם חומד ומשתוקק אל השבת במשך השבוע, כך יכול להשיג ולהכיל את גודל קדושת השבת.

ומשום כך נקראת השבת "כלה" (בבא קמא לב:), מלשון לכלות ולצפות אל השבת קודש ועל דברי האור החיים הקדוש בפרשת בראשית בביאור המילים: "ויכלו השמים והארץ").

המשלים את עצמו בשבת קודש, הן בחלק ה"זכור" והן בחלק ה"שמור", זוכה לבחינת "דודי צח ואדום" (שיר השירים ה', יז), צח – צבע לבן, רומז לעבודה הרוחנית של שבת קודש, בחלק של "ועשה טוב", לעומת צבע האדום שהוא צבע של גבורות, להתגבר על יצרו ולהימנע מחילול שבת ולקיים "שמור את יום השבת לקדשו" ו"דודי" רומז לקשר של ישראל עם בורא עולם ביום שבת, כמו שאנו אומרים "לכה דודי לקראת כלה פני שבת נקבלה").

עתה נחזור לראש דברינו ונבאר את דברי ה"אגרא דכלה" שהנמנע מלענג את השבת ולשמוח בה, ח"ו באים עליו צ"ח קללות, כי חסרון בעונג שבת ושמתה, מראה על חסרון בחלק של "זכור את יום השבת לקדשו", שהוא כנגד "דודי צח..." ולכן נענש דוקא בצ"ח קללות.

והנה, כתב בספה"ק מאור ושמש (פרשת ויחי) על הפסוק "וירא מנוחה כי טב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול", וז"ל: הענין הוא דידוע אור שברא הקב"ה ביום הראשון אדם צופה ומביט בה מסוף העולם עד סופו וגנוז לצדיקים לעתיד לבוא. והענין, כי כל ימות החול מלוּבש האור והקדושה בכמה לבושים ואי אפשר לראות האור והקדושה מפני ההתלבשות, אבל בבוא שבת קודש, בא מנוחה, ואז נתגלה האור הגנוז לצדיקים לכל אחד ואחד

לפי מדריגתו. ואיתא בגמרא (ברכות נז.) דשבת הוא אחד מששים בעולם הבא, נמצא יש לכל אחד כור ואבן בוחן לראות מדריגתו בעולם הבא, לפי הקדושה שיש לו בשבת קודש כך יש לו ששים פעמים בעולם הבא, והכל לפום עבידתיה ועבודתו, מי שטרח ועמל בערב שבת יאכל בשבת, כן לפי עבודתו עבודת הקודש בתורה ותפלה בעול מלכות שמים, כן נתגלה את האור כי טוב אור הגנוז לצדיקים. ונקרא גם כן: "נשמה יתירה", שהיא מעולם העליון לפום עבידתיה בששת ימי המעשה, בתורה ותפלה בעול מלכות שמים, כן נותנים לו הנשמה יתירה. וזה: "וירא מנוחה" פירוש, שבת קודש בא שבת בא מנוחה, "כי טוב" פירוש דאז נתגלה את האור כי טוב, רב טוב הצפון לצדיקים. "ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול" פירוש, כשנוטה שכמו לסבול דהיינו כנזכר לעיל, ש'כ'מ'ו ראשי תיבות ש'ם כ'בוד מ'לכותו, לסבול היינו כשנושא עליו עול מלכות שמים ועובד בעמל ויגיעה בתורה ותפלה וסובל עליו עול מלכות שמים. ומפרש הפסוק "ויהי למס עובד" דהיינו היצר הרע נעשה לו עובד כדכתיב "טוב נקלה ועבד לו", "למס" הוא רמז על היצר הרע ונעשה לו עבד כנזכר לעיל. עכ"ל.

נמצא, כי המקדש ומכין את עצמו בששת ימי המעשה, זוכה לנשמה יתירה בשבת ועל ידה לאור הגנוז שבו יכול להביט ולראות מסוף העולם ועד סופו.

על פי זה יש לומר, שלפיכך באמירת "ויכולו" בקידוש של ליל שבת, אנו מעידים על בריאת שמים וארץ ועל משנה ברורה סימן רע"א סקמ"ה, ולכאורה כיצד אנו מעידים על כך כאשר לא ראינו זאת בעינינו? אולם, מכיון שעתה עם כניסת השבת זוכה לנשמה יתירה, ועל ידה לאור הגנוז שרואה מסוף העולם ועד סופו, לכן יכול להעיד על בריאת שמים וארץ, לא רק כקבלה מאבותיו, אלא כמי שראה בעיניו ממש, שברא אלהים את השמים ואת הארץ.

"לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקחת עמים" (ויחי מ"ט, י')
ראשי תיבות "עכשיו", עוד לפני שנספיק למצמץ בעיניים נראה את משיח צדקנו.
הכינו את עצמכם!!!